

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗΣ ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΑΝΩ ΓΛΥΦΑΔΑ

Ο εκδοτικός οίκος «Το παραμύθι μου», που εδρεύει στην Ανω Γλυφάδα και ανήκει στο Χριστοφίδη Πέτρο, καλύπτει φωτογραφίες σχολείων σε όλη την Αττική. Δεν είναι λίγα τα σχολεία στα νότια προάστια που έχουν προτιμήσει την εν λόγω εταιρία για τη φωτογράφισή τους.

Τι συνθήκες εργασίας όμως κρύβονται πίσω από τις ομαδικές, τα κάδρα, τις κούπες και τις «θεματικές» με τα green screen, τα παιδιά που κρατούν ηλεκτρικές κιθάρες ή βρίσκονται πάνω σε αετούς, μονόκερους, άλογα και κούνιες; Μα φυσικά, αυτές που έχουν γίνει νόμος παντού πλέον στο σήμερα. Μαύρη και αδήλωτη εργασία, καθυστερήσεις στους μισθούς, μη σταθερό ωράριο και φοβερός φόρτος εργασίας. Δύο φωτογράφοι θεωρούσε ο κος Χριστοφίδης ότι μπορούν να καλύψουν ένα ολόκληρο σχολείο 280 παιδιών σε μια σχολική μέρα (αγνοώντας κάθε φορά τις υποδείξεις κάθε συλλόγου γονέων που του τόνιζε ότι μία μέρα δεν αρκεί)! Η μέση να πονάει, ο λαιμός να κλείνει, αρκεί να βγει η δουλειά με το λιγότερο δυνατό κόστος.. Και ύστερα, ατέλειωτες ώρες επεξεργασίας, με τα παιδιά που εργάζονται στο γραφείο να δουλεύουν εξοντωτικές υπερωρίες για να «βγουν οι παραδώσεις» και μάλιστα σε άθλιες συνθήκες με εξοπλισμό γραφείου πλήρως ακατάλληλο για πολύωρη εργασία σε υπολογιστή. Στην επιχείρηση «Το παραμύθι μου» πρέπει να δουλεύεις 7 μέρες την εβδομάδα, πάνω από 8 ώρες την ημέρα, να είσαι stand by για τυχόν mail ή τηλεφωνήματα που μπορούν να σου αλλάξουν το ωράριο, το μισθό, να σε τρομοκρατήσουν με ρητά του τύπου: «για να έχει νόημα η πρόσληψή σου στο μέλλον πρέπει να δουλεύεις πιο πολύ»!

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗΣ

Από τα μέσα του Σεπτεμβρίου 2018 υπάλληλος φωτογράφος που εργαζόταν στη συγκεκριμένη επιχείρηση δούλεψε 8ωρο πενθήμερο τουλάχιστον, με τον εργοδότη να την έχει ανασφάλιστη μέχρι και το Γενάρη του 2019, που μετά από πάμπολες εκλήσεις της, της έκανε πρόσληψη μερικής απασχόλησης.

Στα μέσα Γενάρη, σε τηλεφωνική διαφωνία που είχαν με τον εργοδότη, γιατί δεν της κατέβαλε τα οδοιπορικά για να πάει σε φωτογράφιση σχολείου στη Βούλα, της είπε: «Δε σέβεσαι το χέρι που σε ταΐζει» και έτρεξε στο γραφείο για της ανακοινώσει ότι απολύεται. Όταν η κοπέλα εργαζόμενη του ξεκαθάρισε ότι θα τον καταγγείλει στην επιθεώρηση και το ΙΚΑ επειδή την απασχολούσε «μαύρα» επί 3 μήνες, η απόλυση έμεινε σε ένα προφορικό επίπεδο.

Καθαρά για εκδικητικούς λόγους και μόνο και μόνο για να μη μπορεί η εργαζόμενη να μπει ταμείο ανεργίας, (αφού άλλωστε δε δικαιούταν και κάποια φοβερή αποζημίωση), προσπαθούσε να την εξαναγκάσει σε παραίτηση. Μάλιστα, την πίεζε να υπογράψει έγγραφο που θα τον έβγαζαν λάδι (όπως για παράδειγμα ότι της είχε καταβάλει τους μισθούς και τα δώρα της σε τραπεζικό λογαριασμό), και προσπαθούσε να την τρομοκρατήσει για να μην τον καταγγείλει. Μάλιστα έφτασε στο σημείο να στείλει εξώδικο στο σπίτι της, στο οποίο έλεγε ότι για όποια ζημία υποστεί η επιχείρησή του την καθιστά υπεύθυνη και θα πράξει τα νόμιμα για να αποζημιωθεί. Η εργαζόμενη πήγαινε συνεχώς στο γραφείο για να εργαστεί (καθώς αφού δεν είχε υπογράψει απόλυση ήταν υποχρεωμένη να πηγαίνει κανονικά για δουλειά), αλλά κανένας δεν της έδινε αντικείμενο εργασίας ούτε όμως και την απέλυε. Σε αποκορύφωμα της παράνοιας αυτής ένα μεσημέρι της έφερε την αστυνομία να την πετάξει έξω απ' το γραφείο φοβούμενος μην έρθει το ΙΚΑ και τη βρει εκεί!

Η εργαζόμενη προχώρησε κανονικά σε καταγγελία στην Επιθεώρηση Εργασίας και το ΙΚΑ και τόσο με τη στήριξη του Σωματείου Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου και Ψηφιακών Μέσων Αττικής, όσο και τη στήριξη εργατικών συλλογικοτήτων από γειτονιές της Αθήνας, κατάφερε να λάβει όλα της τα ένσημα για όλες τις ώρες που εργαζόταν εκεί όλους αυτούς τους μήνες, καθώς και το Δώρο Χριστουγέννων, το επίδομα αδείας και την αποζημίωση μη ληφθείσας αδείας. Ο αγώνας για τα υπόλοιπα δεδουλευμένα (προσαυξήσεις Κυριακών, μισθοί για το τελευταίο διάστημα) συνεχίζεται.

ΕΝΑ ΤΥΠΙΚΟ-ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΤΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΗΣ ΜΑΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑΣ

Τα τελευταία χρόνια, με το πρόσχημα της οικονομικής κρίσης, σαρώθηκαν μεταξύ άλλων μισθοί και εργασιακά δικαιώματα. Στους μεγάλους πολυεθνικούς ομίλους και όχι μόνο, εμφανίζονται νέες ατομικές συμβάσεις που επιβάλλουν 6ωρο εργασίας (κεντρικά γραφεία Leroy Merlin, Vodafone, λίγο παλιότερα H&M) ή 6μερο δουλειάς με βάση τις «ανάγκες της εμπορικής κίνησης» (Jumbo, Media Markt)

ενώ γενικεύεται η πρακτική της ενοικίασης εργαζομένων από δουλεμπορικές εταιρίες όπως η MAN POWER. Η Κυριακή και μια σειρά από αργίες όπως η 2/1 και τα Θεοφάνεια (6/1) για τους εμποροϋπαλλήλους αμφισβητούνται έμπρακτα. Καθημερινές είναι και οι απειλές – εκβιασμοί για απόλυση από προϊστάμενους και διευθυντές που μπορούν να συνοψιστούν στην επιστολή της περιφερειακής διευθύντριας των My Market που εξηγούσε στους εργαζόμενους ότι πρέπει να είναι μονίμως χαμογελαστοί επειδή πληρώνονται και ότι ακόμα και τα 300 ευρώ που παίρνουν είναι 300% περισσότερο από το μηδέν!

Στις μικρότερες επιχειρήσεις τα πράγματα στην ουσία τους δεν είναι πολύ διαφορετικά. Αδήλωτη εργασία ή λειψά ένσημα, ξεχειλωμένα ωράρια, απλήρωτες υπερωρίες, κατώτατος (και μέχρι πρόσφατα υποκατώτατος) μισθός, αναξιοπρεπείς συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας, υποτιμητικές και σεξιστικές-παραβιαστικές συμπεριφορές, ψυχολογικοί εκβιασμοί και τραμπουκισμοί που θυμίζουν νονούς της νύχτας είναι στην ημερήσια διάταξη. Όλα αυτά σε ένα πακέτο που τα «μικρομεσαία» αφεντικά αρέσκονται να αντιλαμβάνονται και να παρουσιάζουν ως οικογενειακό κλίμα (σε αντίθεση με τις απρόσωπες πολυεθνικές) όπου όλοι μαζί, εργοδότες και «συνεργάτες» προσπαθούν για το καλό του μαγαζιού παρόλο που οι καιροί είναι δύσκολοι, τα αφεντικά δεν βγαίνουν λόγω των υπέρογκων εισφορών, της υπερφορολόγησης κλπ.

ΣΤΗ ΣΥΝΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ Η ΛΥΣΗ, ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ Η ΕΛΠΙΔΑ

Αντιλαμβανόμαστε αυτή την υποτίμηση και την επισφάλεια που έχει γενικευτεί τα τελευταία χρόνια ως τον τρόπο που έχουν επιλέξει οι «από πάνω» για να αντιμετωπίσουν ή να μετριάσουν την κρίση και τα αδιέξοδα του οικονομικού (τους) συστήματος. Προκειμένου να μην χρεοκοπήσουν οι τράπεζες και το κράτος, η λύση που επιλέχθηκε είναι να υποτιμηθεί και να συνθλιβεί το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας, η εργατική τάξη. Τόσο υλικά όσο και ηθικά-συναισθηματικά. Όσοι και όσες έχουμε ανάγκη να εργαζόμαστε για λόγους βιοπορισμού, δεν καλούμαστε να ανταπεξέλθουμε μονάχα στους χαμηλούς μισθούς, τα ωράρια λάστιχο και την αξεστοσύνη των αφεντικών. Όλα αυτά αναπτύσσονται σε ένα περιβάλλον παραίτησης, ατομισμού, ακόμα και κανιβαλισμού μεταξύ των εργαζομένων. Όταν κανείς κάποιος αποδέχεται τη λογική ότι οι συνθήκες εργασίας και ο μισθός είναι συνάρτηση των προσόντων και της παραγωγικότητας και όχι των αναγκών και των δικαιωμάτων, μοιραία καταλήγει είτε να κατηγορεί και να μειώνει τον εαυτό του είτε να ανταγωνίζεται και να προσπαθεί να πατήσει πάνω στους γύρω του για να βελτιώσει τη δική του θέση σε βάρος τους.

Εκεί ακριβώς είναι που βρίσκουν πάτημα τα αφεντικά. Στη λογική που έχουμε εσωτερικεύσει ότι «παντού έτσι είναι», «υπάρχουν και χειρότερα» και πως κανείς δεν θα αντιδράσει μπροστά στο κίνδυνο να χάσει κάποιος την δουλειά του. Για εμάς, οι απαντήσεις βρίσκονται στην συλλογική αντίσταση και διεκδίκηση, ισότιμα και αδιαμεσολάβητα, χωρίς δηλαδή να προσμένουμε και να βασιζόμαστε σε επαγγελματίες εργατοπατέρες ή/και «φιλεργατικούς» πολιτικούς. Θέλουμε να αγωνιστούμε με συνέπεια και επιμονή ενάντια στην επίθεση που δεχόμαστε από αφεντικά και κράτος. Θέλουμε να μην μένει κανείς-καμία μόνος του απέναντι στους εργοδοτικούς εκβιασμούς. Θέλουμε να υπερασπιστούμε τις κατακτήσεις και τα δικαιώματά μας τόσο στους χώρους δουλειάς μας όσο και στις γειτονιές μας. Θέλουμε δηλαδή να μπορούμε να αντισταθούμε σε μισθούς πείνας ή όταν δεν πληρώνονται οι υπερωρίες. Θέλουμε να σταματήσουμε να μετράμε εργατικά ατυχήματα στις ειδήσεις. Θέλουμε να αντισταθούμε σε δουλειές χωρίς σύμβαση ή ασφάλιση, συνήθως με άθλιες συνθήκες, χωρίς αργίες και ρεπό. Θέλουμε να αντιδράσουμε όταν τ' αφεντικά σηκώνουν χέρι πάνω μας.

Οργάνωση και αντίσταση στους χώρους της δουλειάς. Σκεφτόμαστε ως ομάδες και όχι σαν μονάδες. Συζητάμε με τους συναδέλφους/συναδέλφισσες και στεκόμαστε αλληλέγγυοι απέναντι στα αφεντικά. Εμπιστευόμαστε τις δικές μας δυνάμεις. Οργανωνόμαστε σε σωματεία βάσης και συλλογικότητες γειτονιάς.

Πρωτοβουλία εργαζομένων/ανέργων στα νότια
prwterganenotia@espiv.net